

Tábor 1.9.2013
farář Ondrej Kováč

text: Genesis 18,23-33

hlavní čtení: Lk11,5-13

5 Řekl jim (Ježíš): "Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: 'Příteli, půjč mi tři chleby, 6 protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.' 7 On mu zevnitř odpoví: 'Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.' 8 Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane a vyhoví mu pro jeho neodbytnost a dám mu vše, co potřebuje. 9 A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. 10 Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. 11 Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? 12 Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? 13 Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho o to prosí!"

Kázání:

Pán Ježíš nás učí o obsahu a smyslu pravé modlitby. Vypráví dvě přirovnání, v nichž nám chce ukázat, že má smysl se modlit, že můžeme počítat s vyslyšením.

V prvním přirovnání o příteli, který si jde o půlnoci vypůjčit k příteli tři chleby, aby mohl pohostit jiného přítele na cestách, převládá neodbytnost. Neodbytnost, s jakou onen prosebník v absolutně nevhodné chvíli žádá to, co potřebuje k prokázání služby, jíž je povinován. Neodbytnost, která nakonec dosáhne svého. Pán Ježíš nás jistě nechce navádět k tomu, abychom den co den otravovali Pána Boha s nějakým svým výmyslem. To bychom si také mohli na Pánu Bohu vynutit něco, co nám velice uškodí. Ale říká nám, že není marné u Něho prosit o všechno, co potřebujeme ke své službě. Když Mu dostatečně dáme najevo, že nám na tom moc záleží, dá nám všechno, co potřebujeme. Nejen tři chleby pro pocestného. Všechno, co potřebujeme k dosvědčování Jeho lásky v tomto kraji, ať jsou to obdarovaní lidé nebo hmotné věci. V první epistoletě Janově v páté kapitole jsou napsána slova, která nám to, chtějí dosvědčit: „Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí. A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho.“ Naše prošení, hledání může trvat dlouho, ale nakonec najdeme.

Z druhého přirovnání má jasně vyplynout, že Bůh, tak jako Otec, nás nezklame, nezklame důvěru, svých dětí. My jsme přece hříšní lidé, a také nezklameme své děti. Ale přesto se dost neradi s něčím obracíme na svého nebeského Otce. Proč? Někdy jako odpověď slyším takovou dost rozumně a zbožně znějící větu, že náš nebeský Otec nám dal rozum, smysly, ruce a nohy, abychom Ho neotravovali a mohli si také posloužit sami. Když upadáme do krajnosti, že chceme všechno odpracovat a nic nenechat na vyprošování, snad si myslíme, že jsme rozhodně lepší rodiče než On. Stále dělá potíže přijmout roli těch, které přijímají, nechat si darovat naprosto všechno, co potřebují k životu. Příjemnější pocit je cítit se mnohem soběstačnější.

Trvá nám déle, než pochopíme, že bez Boží moci a štědrosti bychom neměli nic. Pořád Boha z něčeho podezříváme. A ještě častěji se stává, že Mu neumíme věřit tak bezmezně, jako věří malé děti rodičům. Pýcha nebo Strach se Bohu vydat a být před ním prosebníky nás od Něho jenom vzdaluje. Avšak v jedné situaci nám nic jiného než ona dětská důvěřivá neodbytnost nezbyvá. Tehdy, když jde o život, o účast na Božím životě, o Ducha, spojujícího s Bohem. Pán Ježíš nás povzbuzuje, abychom odložili strach, riskovali plnou důvěrou a tuto prosbu k nebeskému Otci vyslali. Ježíš nechtěl své učedníky naučit jen text modlitby, který by opakovali každé ráno a večer. Modlitba je pro Ježíše způsob, jak se naučit plně důvěřovat Bohu. Ježíš svými přirovnáními nám chce otevřít možnost, jak se zbavit strachu z toho, že nás při modlitbě neslyší.

Abraham tento strach neměl, ale obával se něčeho jiného. Obával se toho, jestli modlitba není zbytečná. Zbytečná tam, kde je člověk jen pouhou hříčkou Božích rozhodnutí a spravedlivý hynou stejně jako svévolníci. Bůh stvořil člověka jako svého partnera a proto Abrahamovy obavy bere vážně. A nejen, že spravedlivý nejsou Bohem opuštěni, ale ještě oni mohou svým životem zachránit ostatní. Bůh si však ani nedělá iluze o počtu spravedlivých. Nemá dětinskou představu, že je spravedlivých mnoho. Možná jich je jen deset, ale Bůh se ujímá i třech, dvou i jednoho. Abraham spokojeně odchází na své místo.

Židé a křesťané jsou vedeni k neodbytné a vážné důvěře k Bohu ve službě, v nemoci, v dobrém i zlém, neboť modlitba věřícího má před Bohem velkou moc. Ten, který dal svého Jednorozeného, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný, si

před ní rozhodně nezacpe uši. On vyslyší každého, kdo s vírou v Jeho Syna Ježíše prosí, aby Mu byl připodobněn. Neboť Bůh nechce náš život ničit, ale rozhojnit a naplnit.

Modleme se:

Bože a Otče náš, věříme a také to vidíme na sobě i kolem sebe, že není lepšího poslání pro nás všechny než naplnit Tvá přání. Když se skrze nás stane Tvá vůle je to dobré nejen pro nás samotné, ale i pro druhé lidi. Amen.